

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Α' ΛΥΚΕΙΟΥ- ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Μαρία Κωτούλα

Σχεδιασμός

ΣΥΜΦΥΡΣΗ ΣΤΙΧΩΝ: η άτακτη ανάμειξη λογοτεχνικών φράσεων/ στίχων στοιχείων με σκοπό ένα νέο ποιητικό/αφηγηματικό αποτέλεσμα.

Μέθοδος:

- Ανάγνωση ποιημάτων
- Καταγραφή του θέματος και της 'ατμόσφαιρας' κάθε ποιήματος
- Μελέτη σημειώσεων και επιλογή ενός θέματος με το αντίστοιχο συναισθηματικό κλίμα
- Σχεδιασμός μιας αφήγησης (με συνειρμό, μύθο)
- Επιλογή κατάλληλων στίχων από τα κείμενα
- Τοποθέτηση σε σελίδα με όρους αφήγησης
- Προσθήκη στίχων -ως σύνδεση στους υπάρχοντες-
- Ανάγνωση νέου ποιήματος και διορθώσεις
- Παρουσίαση του ποιήματος που προκύπτει από τη σύμφυση
- Πολυτροπικότητα (σχεδίαση/ζωγραφική) με οπτικά σημεία που 'αγγίζουν' το κείμενο θεματικά ή ως συναίσθημα
- Προσέγγιση νέων δημιουργιών με κειμενικούς δείκτες, περιεχόμενο/συναισθήματα
- Διάλογος με τους 'συγγραφείς' των νέων ποιημάτων και διεύρυνση της λογοτεχνικής ανάγνωσης σε προσωπικούς άξονες

1. Κική Δημουλά, Παρανομίες Από τη συλλογή **Ερήμην** (1958)

Ελεκτείνομαι και βιώνω
παράνομα
σε περιοχές που σαν υπαρκτές
δεν παραδέχονται οι άλλοι.

Εκεί σταματώ και εκθέτω
τον καταδιωγμένο κόσμο μου,
εκεί τον αναπαράγω
με πικρά κι απειθάρχητα μέσα,
εκεί τον αναθέτω
σ' έναν ήλιο
χωρίς σχήμα, χωρίς φως,
αμετακίνητο,
προσωπικό μου.
Εκεί συμβαίνω.

Κάποτε, όμως,
παύει αυτό.
Και συστέλλομαι,
κι επανέρχομαι βίαια
(προς καθησυχασμόν)
στη νόμιμη και παραδεκτή
περιοχή,
στην εγκόσμια πίκρα.

Και διαψεύδομαι.

2. Νικηφόρος Βρεττάκος «Ανεργου» , (Από τη συλλογή, Το βάθος του κόσμου, 1961)

Του εργοστασίου η πόρτα, είναι από σίδερο· έχει
στο μέσο δυο κάγκελα. Και πίσω απ' τα κάγκελα
δυο μάτια που σφάζουν. Ο επιστάτης κοιτάζει
την ουρά των ανθρώπων που στέκονται απ' έξω,
χέρια και πρόσωπα που κάνουν μια κίνηση
όλα μαζί, κρατούν την ανάσα, σκύβουν ν' ακούσουν.
«Μεσημέριασε, φύγετε. Ο κύριος
διευθυντής δε θά 'ρθει. Αύριο πάλι
πρωί. Πιο πρωί».
Χαμηλώνουν τα πρόσωπα, στέκονται αμήχανα.
Ύστερα, φεύγοντας, κοιτάζουνε γύρω τους
σα να ψάχνουν να βρουν ένα βάραθρο – όχι
να κλάψουνε, όχι να ψάξουν για τίποτα.
Να ρίξουν τα χέρια τους.

3. Κώστας Μόντης, Νύχτες , Από τη Συλλογή Τα τραγούδια της ταπεινής ζωής (Λευκωσία 1954).

Καλά, θ' απορροφήσουν κάτι από την έγνοια σου
η μέρα, η κίνηση, η δουλειά σου, οι φίλοι,
και θα μπορέσεις ύστερα να πας
σε κάνα θέατρο ή κέντρον ή όπου αλλού.
Όμως όταν τελειώσουν όλα
τα θέατρα και τα κέντρα κλείσουν,
και πουν οι φίλοι καληνύχτα,
και πρέπει να γυρίσεις πια στο σπίτι, τι θα γίνει;
Το ξέρεις πως σκληρή, αδυσώπητη
σε περιμένει στο κρεβάτι σου η έγνοια.
Θα 'σαι μονάχος.
Και τότες θα λογαριαστείτε.
Θες ή δε θες θα μπουν κάτω όλα, να λογαριαστείτε.
Θα 'σαι μονάχος
κι ανυπεράσπιστος απ' τα θέατρα και τα κέντρα,
κι απ' τη δουλειά σου και τους φίλους.
Σε περιμένει στο κρεβάτι σου η έγνοια.
Θά 'ρθεις, δεν γίνεται. Είν' τόσο σίγουρη γι' αυτό, και περιμένει.
Είναι στο σπίτι και σε περιμένει.

4. Μοναξιά-Ράινερ Μαρία Ρίλκε (Rainer Maria Rilke)

Η μοναξιά, είναι σαν μια βροχή.
Από την θάλασσα προς τα βράδια ανεβαίνει,
Από κάμπους που μακρινοί 'ναι και χαμένοι
Πάει προς τον ουρανό, όπου κατοικεί πάντα.
Κι από τον ουρανό, στην πόλη σα βροχή πέφτει.
Μες στις αβέβαιες ώρες, προς το πρωί
Τα σοκάκια όλα γυρίζουν ,
Κι όταν τα σώματα, που δε βρήκανε τίποτα τίποτα ,
Χωρίζουν θλιμμένα κι απογοητευμένα κι ακόμη,
όταν οι άνθρωποι, που ο ένας τον άλλο μισούνε,
πρέπει, στο ίδιο κρεβάτι, κ' οι δυό , να κοιμηθούνε:
πάει, τότε η μοναξιά, όπου πάν κ' οι ποταμοί...

5. Ιδιωτική οδός – Οδυσσέας Ελύτης

«Αυτά που μ' αρέσουν είναι η μοναξιά μου. Δεν σιμώνει κανένας. Χρόνια τώρα περνάω τις ώρες μου συντροφιά με κάτι μεγάλες μισοσβησμένες νωπογραφίες, εικόνες παλιές, αλλά φρέσκες ακόμη από τα χείλη εκείνων που τις ασπάστηκαν, γυναίκες της αμιλησιάς και του κοντού χιτώνα που φυλάγουν το κουτί με τα διαμαντικά του ωκεανού. Δεν σιμώνει κανένας. Αν δεν είχα κάτι το πολύ δυνατό και αθώο συνάμα να με συντηρεί, όπως οι μέντες και οι λουίζες που ευδοκιμούν

στον εξώστη μου, θα 'χα πεθάνει της πείνας. Τόσο μακριά βρίσκομαι από τα πράγματα, τόσο κοντά στο κρυφό τους καρδιοχτύπι. Ξυπνάω τις νύχτες ανήσυχος για κάποιαν απόχρωση του μωβ, ποτέ όμως για το τι μπορεί να γίνεται στα εμπορεία της Αγοράς. Αλήθεια, δεν έχω ιδέαν. Ακούω πως έχουν πάντα μεγάλη πέραση τα δάκρυα και οι αναστεναγμοί (τ' αντίγραφα, όχι τα πρωτότυπα) όπως και οι διακυμάνσεις του δολαρίου, ο πληθωρισμός, οι συναλλαγές των κομμμάτων — αλίμονο. Μ' έφαγε, όπως τις καρένες των καϊκιών ο αρμόβουρκος, η μοναξιά. Και τα χρόνια περνούν.»

6. Της Αγάπης Αίματα- Οδυσσέας Ελύτης

Της αγάπης αίματα με πορφύρωσαν
και χαρές ανειδίωτες με σκιάσανε
οξειδώθηκα μες στη νοτιά των ανθρώπων
μακρινή μητέρα ρόδο μου αμάραντο.

Στ' ανοιχτά του πελάγου με καρτέρεσαν
Με μπομπάρδες τρικάρταρες και μου ρίξανε
αμαρτία μου να 'χα κι εγώ μιαν αγάπη
μακρινή μητέρα ρόδο μου αμάραντο.

Νικηφόρος Βρεττάκος «Άνεργοι»

Του εργοστασίου η πόρτα, είναι από σίδερο· έχει
στο μέσο **δυο** κάγκελα. Και πίσω απ' τα κάγκελα
δυο μάτια που σφάζουν. Ο επιστάτης κοιτάζει
την ουρά των ανθρώπων που στέκονται απ' έξω,
χέρια και πρόσωπα που κάνουν μια κίνηση
όλα μαζί, κρατούν την ανάσα, σκύβουν ν' ακούσουν.
«Μεσημέριασε, φύγετε. Ο κύριος
διευθυντής δε θά 'ρθει. Αύριο πάλι
πρωί. Πιο πρωί».
Χαμηλώνουν τα πρόσωπα, στέκονται αμήχανα.
Ύστερα, φεύγοντας, κοιτάζουνε γύρω τους
σα να ψάχνουν να βρουν ένα βάραθρο – όχι
να κλάψουνε, όχι να ψάξουν για τίποτα.
Να ρίξουν τα χέρια τους.

(Από τη συλλογή, *Το βάθος του κόσμου*, 1961)

Κριτική (Κ.Γ Καρυωτάκης)

Δεν είναι πια τραγούδι αυτό, δεν είναι αγός ανθρώπινος. Ακούγεται να φτάνει σαν τελευταία κραυγή, στα βάθη της νυχτός, κάποιου πόχει πεθάνει.

ΠΡΕΒΕΖΑ (Κ.Γ Καρυωτάκης)

Θάνατος είναι οι κάργες που χτυπιούνται
στους μαύρους τοίχους και τα κρεμμύδια,
θάνατος οι γυναίκες, που αγαπιούνται
καθώς να καθαρίζουνε κρεμμύδια.

Θάνατος οι λεροί, ασήμαντοι δρόμοι
με τα λαμπρά, μεγάλα ονόματά τους,
ο ελαιώνας, γύρω η θάλασσα, κι ακόμη
ο ήλιος, θάνατος μες στους θανάτους.

Θάνατος ο αστυνόμος που διπλώνει
για να ζυγίση μια "ελλειπή" μερίδα,
θάνατος τα ζουμπούλια στο μπαλκόνι,
κι ο δάσκαλος με την εφημερίδα.

Βάσις, Φρουρά, Εξηκονταρχία Πρεβέζης.
Την Κυριακή θ' ακούσουμε την μπάντα.
Επήρα ένα βιβλιάριο Τραπεζής
πρώτη κατάθεσις δραχμαί τριάντα.

Περπατώντας αργά στην προκυμαία,
"Υπάρχω;" λες, κ' ύστερα "δεν υπάρχουνεις!"
Φτάνει το πλοίο. Υψωμένη σημαία.
Ισως έρχεται ο Κύριος Νομάρχης.

Αν τουλάχιστον, μέσα στους ανθρώπους
αυτούς, ένας επέθαινε από αηδία...
Σιωπηλοί, θλιμμένοι, με σεμνούς τρόπους,
θα διασκεδάσαμε όλοι στην κηδεία.

Σαν δέσμη από τριαντάφυλλα
είδα το βράδυ αυτό.
Κάποια χρυσή, λεπτότατη
στους δρόμους ευωδιά.
Και στην καρδιά
αιφνίδια καλοσύνη.
Στα χέρια το παλτό,
στ' ανεστραμμένο πρόσωπο η σελήνη.
Ηλεκτρισμένη από φιλήματα
θα 'λεγες την ατμόσφαιρα.
Η σκέψις, τα ποιήματα,

βάρος περιττό.

Έχω κάτι σπασμένα φτερά.
Δεν ξέρω καν γιατί μας ήρθε
το καλοκαίρι αυτό.
Για ποιαν ανέλπιστα χαρά,
για ποιες αγάπες,
για ποιο ταξίδι ονειρευτό.

Κ.Γ. Καρυωτάκης,

Επιτάφιος (Γιάννης Ρίτσος)

Τι έκανες, γιε μου, εσύ κακό;

Για τους δικούς σου κόπους την πλερωμή σου ζήτησες απ' άδικους ανθρώπους.

Λίγο ψωμάκι ζήτησες και σου δωκαν μαχαίρι, τον ιδρωτά σου ζήτησες και σου κοψαν το χέρι.

Δεν ήσουν ζήτουλας εσύ να πας παρακαλιόντας, με τη γερή σου την καρδιά πήγες ορθοπατώντας.

Και χύμηξαν απάνου σου τα σμουλωχτά κοράκια και σούπιαν το αίμα, γιόκα μου, σου κλείσαν τα χειλάκια.

Τώρα οι παλάμες σου οι αχνές, μονάκριβέ μου κρίνε, σα δυο πουλάκια ανήμπορα και πληγωμένα μου είνε.

Που τα φτερά τους δίπλωσαν και πια δε φτερουγούνε και τα κρατώ στα χέρια μου και δε μου κελαϊδούνε.

Ω, γιε μου, αυτοί που σ' έσφαξαν σφαγμένα να τα βρούνε τα τέκνα τους και τους γονιούς και στο αίμα να πνιγούνε.

Και στο αίμα τους τη φούστα μου κόκκινη να τη βάψω και να χορέψω.
Αχ, γιόκα μου, δεν πάει μου να σε κλάψω.

Ηλύσια (Κ.Γ Καρυωτάκης)

(Τόσο πολύ τα σώματα κουράστηκαν, που ελύγισαν, εκόπηκαν στα δύο.) Κι έφυγαν οι ψυχές, πατούνε μόνες των, αργά, τη χλόη σαν ανοιχτό βιβλίο.

(Τα σώματα κυλούν χάμου, συσπείρονται στρεβλωμένα.) Και φαίνονται στο βάθος τριαντάφυλλα κρατώντας, να πηγαίνουνε με τ' όνειρο οι ψυχές και με το πάθος.

(Χώμα στο χώμα γίνονται τα σώματα.) Μα κείθε απ' τον ορίζοντα, σαν ήλιοι δύνουν οι ψυχές, τον ουρανό που φόρεσαν, ή σαν απλά χαμόγελα σε χείλη.

Κώστα Καρυωτάκη, [Μίσθια δουλειά...]

Μίσθια δουλειά, σωροί χαρτιών, έγνοιες μικρές, και λύπες άθλιες, με περιμένανε σήμερα καθώς πάντα.
Μόνο είδα, φεύγοντας πρωί, στην πόρτα μου τολύπες τα ρόδα, και γυρίζοντας έκοψα μια γιρλάντα.

Αποστροφή (Κ.Γ Καρυωτάκης)

Φθονώ την τύχη σας, προνομιούχα πλάσματα, κούκλες ιαπωνικές .Κομπιά, ρόδινα μέλη, πλαστικές γραμμές, μεταξωτά, διαφανή ρούχα.

Ζωή σας όλη τα ωραία σας μάτια. Στα χείλη, μόνο οι λέξεις των παθών .Ένα έχειτ' όνειρο: τον αγαθόν άντρα σας και τα νόμιμα κρεβάτια.

Χορός ημιπαρθένων, δύο δύο, μ' αλύγιστο το σώμα, θριαμβικά , επίσημα και τελετουργικά, πηγαίνετε στο ντάνσιγκ ή στο ωδείο.

Εκεί απειράριθμες παίρνετε πόζες .Σαν τη σελήνη πριν ρομαντικές, αύριο παναγίες, όσο προχτές, ακούοντας τη «Valenzia», σκαμπρόζες.

Ένα διάστημα παίζετε το τέρας με τα τέσσερα πόδια κολλητά. Τρέχετε

και διαβάζετε μετά τον οδηγό σας «διά τας μητέρας».

Ω, να μπορούσε έτσι κανείς να θάλλει ,μέγα ρόδο κάποιας ώρας χρυσής ,ή να βυθομετρούσατε και σεις με μία φουρκέτα τ' άδειο σας κεφάλι!

Ατίθασα μέλη, διαφανή ρούχα ,γλοιώδη στόματα υποκριτικά,
ανυποψίαστα, μηδενικά πλάσματα, και γι' αυτό προνομιούχα...

Δημόσιοι υπάλληλοι (Κ.Γ Καρυωτάκης)

Οι υπάλληλοι όλοι λιώνουν και τελειώνουν σαν στήλες δύο δύο μες στα γραφεία.(Ηλεκτρολόγοι θα 'ναι η Πολιτείακι ο Θάνατος, που τους ανανεώνουν.)

Κάθονται στις καρέκλες, μουτζουρώνουν αθώα λευκά χαρτιά, χωρίς αιτία. «Συν τη παρούση αλληλογραφία έχομεν την τιμήν» διαβεβαιώνουν.

Και μοναχά η τιμή τούς απομένει,όταν ανηφορίζουνε τους δρόμους, το βράδυ στις οχτώ, σαν κουρντισμένοι.

Παίρνουν κάστανα, σκέπτονται τους νόμους ,σκέπτονται το συνάλλαγμα, τους ώμους σηκώνοντας οι υπάλληλοι οι καημένοι.

Υποθήκαι (Κ.Γ Καρυωτάκης)

Όταν οι άνθρωποι θέλουν να πονείς ,μπορούνε με χίλιους τρόπους. Ρίξε το όπλο και σωριάσου πρηγής, όταν ακούσεις ανθρώπους.

Όταν ακούσεις ποδοβολητά λύκων, ο Θεός μαζί σου! Ξαπλώσου χάμου με μάτια κλειστά και κράτησε την πνοή σου.

Κράτησε κάποιον τόπο μυστικό, τον πλατύ κόσμο μια θέση. Όταν οι άνθρωποι θέλουν το κακό, του δίνουν όψη ν' αρέσει.

Του δίνουν λόγια χρυσά, που νικούν με την πειθώ, με το ψέμα, όταν [οι] άνθρωποι διαφιλονικούντη σάρκα σου και το αίμα.

Όταν έχεις μια παιδική καρδιά και δεν έχεις ένα φίλο ,πήγαινε βάλε βέρα

στα κλαδιά, στη μπουτονιέρα σου φύλλο.

Άσε τα γύναια και το μαστροπό Λαό σου, Ρώμη Φιλύρα. Σε βάραθρο
πέφτοντας αγριωπό ,κράτησε σκήπτρο και λύρα.

Σύμφυση στίχων- Μαθητικά ποιήματα

	<p>1. Τα μάτια</p> <p>Θα 'σαι μονάχος Μακρινοί 'ναι και χαμένοι οι φίλοι σου που 'λεγαν καληνύχτα Δεν σιμώνει κανένας. Θα 'σαι μονάχος</p> <p>Μες στις αβέβαιες ώρες δυο μάτια που σφάζουν σε περιμένουν στο κρεβάτι σου, χωρίς σχήμα, χωρίς φως Φύγετε!</p> <p>Λογαριάζομαι με τον καταδιωγμένο κόσμο μου κάτι το πολύ δυνατό και αθώο Πρέπει στο ίδιο κρεβάτι και οι δυο να κοιμηθούμε...</p> <p>Χαμηλώνουν τα πρόσωπα, κρατούν την ανάσα Θες ή δεν θες θα μπουν κάτω όλα, θα λογαριαστείτε και θα 'σαι μονάχος.</p> <p><i>Ποίημα και εικαστικό: Λυδία Στυλίδη, Α4</i></p>
--	---

=====

Προέλευση στίχων

Θα 'σαι μονάχος

Μακρινοί 'ναι και χαμένοι

οι φίλοι σου που 'λεγαν καληνύχτα

Δεν σιμώνει κανένας.

Θα 'σαι μονάχος

Μες στις αβέβαιες ώρες

δυο μάτια που σφάζουν

σε περιμένουν στο κρεβάτι σου,

χωρίς σχήμα, χωρίς φως

Φύγετε!

Λογαριάζομαι με τον καταδιωγμένο κόσμο μου

κάτι το πολύ δυνατό και αθώο

Πρέπει στο ίδιο κρεβάτι και οι δυο να κοιμηθούμε...

Χαμηλώνουν τα πρόσωπα,

κρατούν την ανάσα

Θες ή δεν θες θα μπουν κάτω όλα, θα λογαριαστείτε

και

θα 'σαι μονάχος.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΦΕΤΗΡΙΑΣ

Κώστας Μόντης, Νύχτες

Κική Δημουλά, Παρανομίες

Νικηφόρος Βρεττάκος, Άνεργοι

Οδυσσέας Ελύτης, Ιδιωτική Οδός

Ράινερ Μαρία Ρίλκε, Μοναξιά

2. Μοναξιά από επιλογή

Μόλις τελειώσει το όνειρο της συντροφιάς
επιστρέφω
στη νόμιμη και παραδεκτή
περιοχή,
στην εγκόσμια πίκρα.
Τότε βυθίζομαι στη μοναξιά μου
και καμιά φορά πνίγομαι.
Δε σιμώνει κανένας
στο ζωτικό μου χώρο.
Τόσο μακριά βρίσκομαι από τα πράγματα.
Δε θα οξειδωθώ άλλο στη σκουριά των
ανθρώπων.
Θα προτιμήσω αυτή τη μοναξιά
που από τον ουρανό, στην πόλη σαν βροχή
πέφτει.
Όχι! Όταν οι άνθρωποι
που ο ένας τον άλλον μισούνε,
όχι! Δε πρέπει, στο ίδιο κρεβάτι, κι' οι δυο, να
κοιμηθούνε.
Πιο καλή η μοναξιά.

Βεατρίκη Σαραντάκου (Α4): Ποίημα και
εικαστικό

Κώστας Μόντης, Νύχτες

Κική Δημουλά, Παρανομίες

Νικηφόρος Βρεττάκος, Άνεργοι

Οδυσσέας Ελύτης, Της αγάπης αίματα

Ράινερ Μαρία Ρίλκε, Μοναξιά

3. Από απόσταση

Πρέπει στο ίδιο κρεβάτι κι οι δυο να κοιμηθούνε,
και σαν έρθει εκείνη η στιγμή,
όπου τα φώτα της εγκόσμιας πίκρας σβήνουν,
όπου ο ήλιος,

χωρίς σχήμα πια, χωρίς φως,
εναποθέτει τις ελπίδες του στη νύχτα,
όπου οι άνθρωποι συστέλλονται
μες στις αβέβαιες ώρες,
δεν σιμώνει κανένας προς τον άλλον.

Χαμηλώνουν τα πρόσωπα, στέκονται αμήχανα.

Γυναίκες της αμνησίας, άντρες της σιωπής
και αναλώνουν έτσι τις ζοφερές τους νύχτες.
Δίπλα - δίπλα, φυσικά, μα στον νου από
απόσταση.

Κάπου κάπου ξυπνούν τις νύχτες ανήσυχoi
και φευγαλέα περνούν απ' το μυαλό
όνειρα κι ελπίδες για μια ζωή αλλιώςτικη,
όπου η απόσταση ανάμεσά τους,
παραχωρεί απλόχερα τη θέση της στη στοργή.
Και ξαναπέφτουν για ύπνο, μακριά από τα
πράγματα.

Μα σαν του ήλιου η χαραυγή ενοχλήσει τα
βλέφαρα,
και σαν ανοίξουν τα μάτια και κοιτούν τον
διπλανό τους,
με μιας χάνεται το όνειρο, κι η ελπίδα ξεθωριάζει
και τα σώματα χωρίζουν
θλιμμένα κι απογοητευμένα.

Ποίημα: Ειρήνη Σαγματοπούλου (Α4)

Εικαστικό: Εμμανουήλ Μιχαηλίδης (Α4)

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Κώστας Μόντης, Νύχτες

Κική Δημουλά, Παρανομίες

Νικηφόρος Βρεττάκος, Άνεργοι

Οδυσσέας Ελύτης, Ιδιωτική Οδός

Ράινερ Μαρία Ρίλκε, Μοναξιά

4. Εργατιά

Χαμηλώνουν τα πρόσωπα. Στέκονται αμήχανα.

Και συστέλλομαι στην εγκόσμια πίκρα.

Δεν είναι πια τραγούδι αυτό, δεν είναι αχός ανθρώπινος.

Πόνος, φτώχεια, ανέχεια.

Όλα θάνατος. Θάνατος ο ήλιος, θάνατος οι γυναίκες που αγαπιούνται καθώς καθαρίζουνε κρεμμύδια.

Στα χέρια το παλτό,

τόσο πολύ τα σώματα κουράστηκαν, που ελύγισαν εκόπηκαν στα δύο.

Και συστέλλομαι.

Δεν σιμώνει κανένας. Και πίσω απ'τα κάγκελα δύο μάτια που σφάζουν.

Μίσθια δουλειά, λύπες άθλιες, τιποτένιες

Φθονώ την τύχη σας προνομιούχα πλάσματα,

που στις πλάτες άλλων περιουσίες κτίζετε.

Τι έκανες, γιέ μου, εσύ κακό;

Για τους δικούς σου κόπους την πλερωμή σου ζήτησες από άδικους ανθρώπους.

Και συστέλλομαι.

Μονάχα η τιμή μου απομένει, όταν ανηφορίζω το δρόμο το βράδυ στις οκτώ, σαν κουρντισμένη.

Όταν ακούσεις ποδοβολητά λύκων, γιέ μου, ο Θεός μαζί σου!

Πρόσεχε όμως, μη χαθείς και γλιτώσουν από τη σιωπή σου.

Σταματώ και εκθέτω τον καταδιωγμένο κόσμο μου με πίκρα και απειθάρχητα μέσα.

Αχ γιόκα μου, δεν μου πάει να σε κλάψω.

Και διαψεύδομαι.

Πάουλα Ταχιράι, Α4

Εικαστικό: Βασιλική Παπαϊωάννου, Α4 Στίχοι: Κ. Καρυωτάκης

